

Două concerte la Sala Radio

(Costin Popa – 24 mai 2015)

La pupitru, Ralf Sochaczewsky

Clasicismul vienez a fost inspiratorul unui recent program al Orchestrei de Cameră Radio, desfășurat sub bagheta oaspetelui german Ralf Sochaczewsky. A fost un nou prilej ca instrumentiștii bucureșteni să-și demonstreze apetența pentru un repertoriu și un stil care le sunt familiare. Așadar un afiș Mozart – Haydn, construit din „Kyrie în re minor”, K.341 și Cantata „Davide penitente”, K.469 de Mozart, alături de Simfonia nr. 95 în do minor, Hob.I:95 de Haydn.

Prima piesă, mai scurtă, a îngemănat sonorități expresive ale Corului Academic Radio (dirijor Dan Mihai Goia) – îndeosebi ale partidelor de soprane și tenori – cu orchestra, în care prestația „cordarilor” a depășit-o pe cea a alăturilor. A fost ca o „încălzire” pentru rest, cântul îngrijit remarcându-se încă din debutul simfoniei haydnie (,,Allegro moderato”), continuat cu rafinamentul viorilor (partea a II-a, „Andante”), cu intervenția plină de acuratețe și cu ton frumos a violoncelului solo (mișcarea a III-a, „Menuetto – Trio”). Finalul „Vivace” a adus contraste sonore între tumultuoasa secvență în tonalitate minoră și transparența în „tutti”, totul bine gestionat de bagheta decisă și gestică elegantă a lui Sochaczewsky.

Inspirată de psalmii lui David, cantata mozartiană a respirat sacralitate în tălmăcirea ansamblurilor și soliștilor, un spirit indus de dirijor îndeosebi prin tempi adecvați atmosferei discursului melodic. Ofertantele pagini corale au pus în valoare măiestria executanților, nu o dată observați ca specialiști în asemenea demersuri și nu numai. În orchestră, remarcă merge în special către compartimentul „lemnelor”, fără a omite buna funcționalitate a întregului.

Soprana Mădălina Barbu a cântat instrumental, cu sunet cristalin, de mare puritate, vădind o apetență specială pentru acest gen de muzică, distilată, spiritualizată. Pe alocuri, s-au strecurat mici deficiențe intonaționale. Mezzosoprana Mihaela Ișpan și-a expus cu interiorizare glasul plăcut, iar tenorul Tiberius Simu timbralitatea caldă, ce a exalat un rafinat lirism, în care câteva sunete nazale, altele ușor „deschise” ca emisie, au afectat întrucâtva omogenitatea unor pasaje.

La pupitru, David Crescenzi

Peste puțină vreme, Orchestra Națională Radio a propus sub genericul „Mica serenadă de seară” un program eclectic, cu ciudate alăturări vocale și instrumentale, de cameră și de operă, avându-l la pupitru pe David Crescenzi, apreciatul italian care și-a făcut din România o a doua casă și care și-a legat numele, cel puțin în București, de valoroase prezențe.

Concertul s-a deschis cu o pagină mai rar cântată, „Serenada nr. 10 în si bemol major, K. 361/370” de Mozart, o partitură fără suișuri și coborâșuri, cu un discurs melodic liniștit și calm. A fost

susținută de o formație de suflători, într-o formulă inedită: două clarinete, două oboae, patru corni, doi corni de Basset, două fagoturi și un contrafagot. Binevenită a fost extragerea din orchestră a celor 13 instrumentiști și prezentarea, afirmarea lor într-o lucrare concertantă, pe care au scos-o din relativa monotonie. A fost prilejul de a-și pune în valoare calitățile, altminteri sporadic evidențiate, ca membri ascunși în ansamblu. Au cântat omogen, nuanțat, cu individualități meritorii (părțile a doua și a treia, „Menuetto” și „Adagio”), elegant (partea a patra, „Menuetto. Allegro”), poetic (partea a cincea, „Romance. Adagio”) și cu abordări virtuozice („Finale. Molto Allegro”). Dirijorul care – pentru această piesă - a renunțat la baghetă a condus suplu și delicat. Memoria muzicală a lui Crescenzi s-a arătat odată în plus remarcabilă, interpretând pe dinafară un opus destul de lung, abordat – conform propriilor afirmații – pentru prima dată.

Partea a doua a seriei a revenit operei. În deschidere, în Preludiul din „Cavalleria rusticana” de Mascagni, orchestra a redat tonul instrumental „dolce e religioso”, animările și exploziile dorite de compozitor, deschizătoare ale scurtei arii de tenor a lui Turiddu, „Siciliana”. Tenorul Lucian Corchiș a găsit cele mai bune momente ale sale în frazele care depășesc așa-numitul „pasaj” către registrul acut, cântate avântat și pasional, față de debutul ariei, în care sonoritățile au fost întrucâtva opace și prea „deschise”... „O Lola c’hai di latti la camisa”.

David Crescenzi a adus uverturii „Bărbierul din Sevilla” de Rossini o lectură brillantă și vivace, finalizată tumultuos, nu lipsită pe alocuri de unele licențe și în care pachetul de coarde a fost din nou la înălțime. Corniștii nu au mai reprodus perfecțiunea din „Serenada nr.10”. Tenorul Liviu Indricău are un glas frumos, sonor și pătrunzător, folosit pentru a fraza elegant în serenada lui Almaviva „Ecco ridente in cielo”, totuși des întreruptă de puncte neconforme de respirație. Chiar dacă nu găsește optimă aplecare pentru derularea agilităților rossiniene, vocea are certe perspective lirice, susținute de o evidentă cultură stilistică a desenelor melodice pline de cantabilitate.

Conductul interpretării uverturii „Nunta lui Figaro” de Mozart a fost verva, susținută de echilibrul între partidele orchestrale. Harpa a acompaniat transparent serenada lui Don Giovanni din opera omonimă a maestrului de la Salzburg, așa cum nu a făcut-o în intervențiile din serenada lui Turiddu, prea concrete. Cunoscutul bariton Iordache Basalic a cântat cu frazare fluidă, legato impecabil, moale și sonorități catifelate, seducător prin eleganță sonoră.

Dorind să sublinieze caracterul evident popular al concertului, cei trei au interpretat la final cunoscuta cântonetă napolitană „Funiculi, Funiculà” de Luigi Denza, în duel cu sonoritățile masive ale orchestrei și... cu aplauzele cadențate ale publicului, bucuros de „Mica serenadă de seară”.